

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

"Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα έπτά,
περισεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

'Ο Ρ ω μ η ό ς την εβδομάδα
κι' όταν έχω έξυπνάδα
Συνδρομητάς θά δέχωμαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας
έπειδή καιρούς πτωχείας
Συνδρομή για κάθε χρόνο

— μόνο μία φορά θά βγαίνω
— κι' όποτε μου καταβαίνω.
— διότι τούς ανέχομαι,
— και 'στό 'Εξωτερικόν,
— τρέχει τό 'Ελληνικόν.
— φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονίερη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές'οτων φόρων την άντάρα— κι'ό Ρ ω μ η ό ς μας μία δεκάρα.

Μαΐου δευτέρα,
άνθέων ήμέρα.

'Επτά, έξήντα κι' έκατό,
τόν χρυσομάλλη μας κρατώ.

Διά τά ένεστώτα
και άλλα γεγονότα.

'Ο βασιλεύς είς τόν Μωριά εύρίσκεται ακόμη,
ύποδοχαίς του γίνονται μεγάλαις κάθε 'μέρα,
μέ μύρτα στρώνονται παντού και λούλουδα οί δρόμοι,
φωναίς έδω, φωναίς εκεί, φωναίς και παρατέρα.
'Ο βασιλεύς!., ό βασιλεύς!.. φωνή και πανηγύρι,
και μέ λεβένταις του χορού τσουγκρίζει τό ποτήρι.

'Ο περιούσιος λαός τόν βλέπει σαν πατέρα...
άλλά κι' εκείνος τόν λαόν κυττάζει μέ λαχτάρα,
ένός χωριάτη έπαιξε για 'λίγο την φλογέρα
κι' έκαμε τή χωρίστρα του μέ χωρικού τσατσάρα.
'Αλλ' όμως κι' άστυνομικόν έμάλλωσε κλητήρα,
διότι κατά πολιτών άνύψωσε την χειρα.

Σημαντικά πραγματικώς κι' αυτά τά γεγονότα,
που δέν θά τά ξεχάσωμε κι' έμεις κι' οί άλλοι όλοι,
μέ δύο λόγια 'στόν Μωριά περνά ζωή και κότα,
δέν θά 'περνούσε πιο καλά κι' άν 'πέρναμε την Πόλι.
'Αλλά και ό Διάδοχος δέν πάει παρακάτω,
κι' εκείνος τό ποτήρι του τάδειάζει ως 'στόν πάτο.

Πανηγυρίζει έορτήν μεγάλην ό Μωρέας
και χάσκει πρό της εκλεκτής των Αύλικών παρέας.
Τόν βασιλέα προσφωνεί ό ένας κι' άλλος Κώστας
κι' αυτός μέ την βασίλισσα και μ' όλα τά παιδιά του
άπό 'ψηλά παριάθυρα και ύψηλούς έξώστας
φρονάζει πως και τόν Μωριά τόν έχει 'στην καρδιά του.

Και μόλις από μέσα του τούς Τριπολίτας βγάζει
εύθως τούς Καλαματιανούς μέσ 'στην καρδιά του βάζει,
κατόπιν δέ τούς Πατρινοούς και Λακεδαιμονίους
και άλλους ύπηκόους του χρηστούς και πειθηνίους.
Και άπορω σās βεβαιώ άν θά ειμφορέση
τόσος κυρίαρχος λαός έντός του να χωρέση.

'Αλλ' όμως κι' ό Προθυπουργός έν δόξη άρμενίζει
μέ τό σαθρόν σκαφίδιον της τλήμονος πατρίδος,
ένφ με ρόδα πορφυρά τό στήθος του στολίζει
ή χειρ ή λεπτεπίλεπτος ώραίας βαρωνίδος.
'Αλλ' άν και φέρεται σφριγών είς ποιητών χμαίρας
δέν λησμονεί να προσκαλή και τούς άργούς πατέρας.